

ACC. NR M. 12473:1-4.

Landskap: Blekinge Upptecknare: A. O. Sundberg, Måsserum
Härad: Brämare Berättare: " " " "
Socken: Syd Berättarens yrke: f. d. stenhuggeri förmän
Uppteckningsår: 1952 Född år 1875 i Wonnaby landaf.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Kyrkbygdss. s. 1-4.

LuF 88.

Kyrktyydlor

Har inte förkommit att någon haft vare sig blad eller blommor med sig till kyrkan på de sista femtio åren. På 1885-1890 talat va någon gammal kvinna som hade näs ravenbröt kvist som bars i handen, i psalmboken hade någon förbränt blad eller ett s.ä. k. Levemärke på de ställe som kom att läsas af prästen samma dag. Psalmboken bars i handen omsvejt omät en vit näsduk endast kvinnorna bar psalmboken på då sättet. Männen bar sin psalmbok i bröstloman. Dessa kvistar o blad hade ingen annan betydelse än så sag lite högtidligt ut. De förekom endast på somnarn, då endast av bondmororna o dom bättre förpar kvinnorna. Vid dop, kyrktågning o vigsel. Konfirmation bepraktning. förekom inte några

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUNDLuf. 88
1.

Särskilda seremonier för kyrktågning gjordes alltid i Tysholmens tider. Vid begravning var var alltid en, annan som hade blommor med sig då i handbundna med ett snöre dessa blommor skulle helst vara blandade ju fler sorter & frokigare de var desto finare ansågs blompraktten vara. Vid vanlig kyrka- besök förekom ej några blommor.

Lukerflaskor & Lukerdosor. Man kan med säkerhet säga de inte förekommit på detta århundradet. Lukerdosan var en liten dosa på cirka 5 cm. lång, 0.3 cm. bred helt av gammalt silver inuti förgyllt lock i själva dosan var en liten svamp plaserad som genomdränktes med pepparmyntdroppar. Lukerflaskan en mycket liten hästbartig, 4.5 cm. hög med stoppbark flaskan fylldes med pepparmyntdroppar, varifrån läsa fina

Saker anskaffades är svårt att veta därför
de alltid gått i arv från den ena generationen
till den andra. De användes endast vid högtid-
liga tillfällen, då endast af gammalmod själva
då de va i kyrkan va den alltid bra att ha dels
för att lukta i dels och för att visa sin fina dosa
för sidkamraterna då även de fick sätta näsan
i närheten av svampen. Endast gamla kvinnor
hade sådana dykpijper med sig. Männan
hade i almenhet smes även av dem fans när
gammal quille som kunde ha en gammal ärvd
silverdosa att ha smesen i den som hade en
så fin dosa var ganska kvick att ljuda sida-
kamraten på dess fina innehåll. Detta var
lika vid alla tillfällen. Vissa vi svampdosa
• luktflaska har inte varit i bruk på 1900
tallet före denna tid va endast dem rika
som hade som hade sådana saker

Någon skitnad vid de olika högfiderna va då
inte. Kvinnoerna hadde en stult karamäller
(Sockerpsinnar) med sig var allment, någon fruset
eller laksvark förekom inte, någon särskild
sed va de inte. de plästa männen hadde smus
med sig inte för en sed utan för en vana att
smusdosan aldrig fick glömmas om de rätt
skulle till kyrkan var en självklar sak den
va alltid bra att ha till hands, allrahälsat då de
börja bli sömniga, va de någon på samma
Wänk (Psal) som börjar bli lite trött eller darsig,
va en sidkamrat glömske färdig med sin dosa
några bestämda tider eller tillfällen va de inte
för denna slapp tjuvning, varesig med smus
eller karamäller. Att prästerskapet uttryckte
sitt ogillande av dessa seder har ja aldrig hört
talas om kanhända beroende på att dessa små
tjuvningar alltid skedd i smyg